

EEN KERSTVERHAAL

Aan de horizon verschenen twee kleine stipjes. Een ijzige wind maakte het niet gemakkelijk en de eerste sneeuwvlokjes dwarrelden naar beneden. Marijntje maakte Patrick opmerkzaam dat het niet lang meer zou duren en dat ze spoedig onderdak moesten vinden want het was bijna zover. Nergens was er nog licht te bespeuren, tot er in de verte een gebouw opdook met een verlicht uithangbord. Dichterbij gekomen lazen ze 'DOJO", wat dit ook mocht zijn, ze waagden hun kans en gingen binnen. Stilletjes de trap op om niemand te storen, zochten ze een geschikte plek, want het kon nu alle minuten gebeuren. Patrick opende de deur en droeg zijn hoogzwanger vrouwtje binnen. Er lagen groene matten, het bordje met "tatami" maakte hen ook niet veel wijzer, doch het geheel zag er stevig uit, nadat de klok van de kerktoren twaalf maal had geslagen hoorde men luid geschrei, een kindje was geboren, Ilse was haar naam.

Ondertussen in Essen, maakte de eerste wijze, nonkel Jos zich klaar om de reis aan te vangen, op hetzelfde ogenblik ergens rond Gent stond de tweede wijze, namelijk nonkel Paul, met pak en zak klaar om te vertrekken. De derde, nonkel Albert, was al onderweg vanuit Mortsel. Ze volgden eerst de witte linten, die in kleur overgingen van wit naar geel, daarna oranje en groen. Als volleerde gidsen (een taak die ze later op prachtige wijze zouden uitvoeren) gingen ze op pad.

Ondertussen was het geschrei niet onopgemerkt gebleven en enkelen waagden het om eens te gaan kijken. Het waren Twiggy, Tinny, Tilly, Véronique en de tantes Lieve, Ria, Greta, en nog een Lieve, deze laatste had nog voor de klas gestaan, en bij het zien van zo'n klein kapoentje (of moeten we niet zeggen kampioentje?) moest er gezongen worden. Al snel vulden hemelse geluiden de dojo. Die luide kelen zullen nog goed van pas komen in de toekomst om haar naar de overwinningen te schreeuwen.

Mich was helemaal vanuit Leuven gekomen, en had een os bij, Olivier was de naam, deze laatste wist zijn plaats en moest beloven dat hij

trouw zou blijven in goede en slechte dagen en Ilse beschermen en haar warmte geven, een taak die hij met plezier op zich nam. Nonkel Mil had op zijn beurt een ezel gevonden uit Wilrijk, Guyke geloof ik, die, koppig zoals dat beest kan zijn, beloofde om er altijd bij te zijn als supporter en alle verhalen op te schrijven opdat ze ons altijd zou bijblijven.

Van zodra de banden donkerder werden, van blauw naar bruin en uiteindelijk zwart, wisten onze drie wijzen dat ze de juiste plaats gevonden hadden. Marijntje had Ilse een wit pakje aangedaan hoewel Patrick liever blauw zag. Over de kleur van het bandje waren ze het eens, een zwart stond haar heel goed. De drie wijzen hadden geschenken bij, namelijk brons, zilver en goud. Ze hadden ook nog wenskaarten bij van Claire en Lieven uit Griekenland en van Mohamed uit Egypte. Verder waren er nog Alf en Jan en een zekere Chris uit Mechelen, ze waren ook een kijkje komen nemen. Deze laatste kon het niet laten Ilse eens op de knie te nemen (dat zal toch geen gewoonte worden zeker?).

Het was een toffe bende en we wisten dat we elkaar nog zouden tegen komen op één of ander avontuur. Of hoe deze heuglijke gebeurtenis mensen bij elkaar kan brengen en vrienden worden. Met dit kleine kerstverhaaltje probeerde ik alle mensen die mee geweest zijn naar de diverse kampioenschappen en die Ilse gevolgd hebben nog eens samen te brengen, het was toch goed en hebben ons geamuseerd. Als ik iemand vergeten ben, sorry daarvoor, doch je kunt altijd nog een plaatsje vinden bij de herders of de schapen. Ik maak van de gelegenheid gebruik om iedereen een warme Kerst toe te wensen en een goede gezondheid voor 2007, kwestie van mee te kunnen naar het EK of WK, we zullen er wel weer iets van maken om niet te vergeten.

Voor alle judoka's en fans en de lezers van mijn verhalen wens ik een spetterend 2007.

Guy(ke)